

ПРОЛОГ

Десь на Дорозі із Жовтої Цегли

Ген над Країною Оз на гребені вихору, немов зелена дрібка самої землі, підхоплена несамовитим буревієм, ширяла Відьма. Навколо неї клубочилися білі й пурпурові літні громовиці. Унизу недбалим зашморгом звивалася Дорога із Жовтої Цегли. Попри те що її змордували зимова негода й ломи вандалів, вона й досі невблаганно вела до Смарагдового міста. Відьма бачила, як подорожні чимчикували нею, маневруючи між вибоїнами, обминаючи рівчаки й припускаючи мало не вистрибом, коли траплялася рівна ділянка. Схоже, вони навіть не здогадувалися, що на них чекає. Але не Відьмі було їх у це втаємничувати.

Наче бильцями сходів, вона зісковзнула з небес на мітлі — геть-чисто одна з її крилатих мавп. Приземлилася на горішній гілці чорної верби. Там, унизу, за запоною листя, її здобич улаштувалася перепочити. Відьма запхала мітлу під пахву. Звивисто плазуючи по стовбуру, вона нечутно, поволі поповзла вниз, аж допоки не опинилася лишень футів за двадцять понад подорожніми. Вітер грався сплутаним вербовим віттям. Відьма придивлялася, нашоропивши вуха.

Їх було четверо. Вона побачила великого представника котячих — Лева, здається? — і блискучого Бляшаного Лісоруба. Той вибирав гнид з його гриви, а Лев досадливо гарчав і гомзався. Солом'яник лежав обіч, змухуючи білі чубки з кульбабок. Дівчинку годі було роздивитися за ворухливою листяною запоною.

— Авжеж, як їх послухаш, то з двох сестер божевільна саме та, що вижила, — сказав Лев. — Справжня Відьма. Психічно неповносправна. Одержима демонами. Ненормальна. Таке собі видовище.

— Її кастрували в дитинстві, — озвався Бляшаний Лісоруб розважливо. — Вона народилася гермафродитом чи навіть узагалі чоловіком.

— Та ну, в тебе сама кастрація в голові, — дорікнув Лев.

— Кажу що сам чув, — обурився Лісоруб.

— Усі мають право на власну думку, — зауважив Лев недбало. — Вона була позбавлена материнської любові. Потерпала від домашнього насильства в дитинстві. Ще й підсіла на ліки проти цієї своєї шкірної недуги.

— Їй не щастило в коханні, — докинув Бляшаний Лісоруб. — Як і всім нам. — Він замовк і, наче охоплений розпучкою, притиснув руку до грудей.

— Вона з тих жінок, які віддають перевагу представницям своєї статі, — Солом'яник сів і виструнчився.

— Вона — знехтувана коханка одруженого чоловіка.

— Вона *сама* одружений чоловік.

Відьму все це так ошелешило, що та мало не зірвалася з гілки. На плітці їй було начхати. Утім, вона вже настільки відстала від життя, що тепер несосвітінні припущення цих випадкових нікчем їй широко вразили.

— Вона деспотка. Небезпечна тиранка, — упевнено заявив Лев. Бляшаний Лісоруб надто сильно смикнув одне з пасм його гриви.

— Усе тобі здається небезпечним, боягузе ти такий. Я чув, що вона захищає право на самоврядування так званих вінків.

— Хай яка вона, але зараз, мабуть, оплакує загибель сестри, — заговорила дівчинка. Голос здавався надто серйозним, надто глибоким, надто щирим для такого юного створіння. Відьма відчула, що по шкірі в неї поповзли сироти.

— От тільки не треба починати її жаліти. Я цього точно не подужаю, — дещо цинічно фоккнув Бляшаний Лісоруб.

— Але Дороті має слухність, — промовив Солом'яник. — Перед горем ми всі однакові.

Відьму ці зверхні співчуття неабияк розлютили. Вона поповзла довкруг стовбура, намагаючись роздивитися дівчисько. Вітер дужчав, Солом'яник зіщулився. Бляшаний Лісоруб і надалі

порпався в Левовій гриві, а опудало тим часом пригорнулося до Лева, який ніжно обійняв його.

— Негода наближається, — промовив Солом'яник.

Десь віддалік розлунився грім.

— Ондечки... ондечки... *Відьма* летить, — озвався Лісоруб, лоскочучи Лева. Той, наляканий, сіпнувся й, заскавучавши, застрибнув на Солом'яника. Бляшаний Лісоруб беркицьнувся згори.

— Друзі, може, варто сховатися від негоди? — спитало дівчисько.

Порив вітру нарешті розсунув листяну запону — і Відьма побачила Дороті. Та сиділа, підібгавши під себе ноги й обхопивши руками коліна. Це була не тендітна лялечка, а рославе фермерське дівча в картатій блакитно-білій сукенці й фартушку. На колінах у неї скімало й сутулилося маленьке огидне собача.

— Не дивно, що ти боїшся негоди, — промовив Бляшаний Лісоруб. — Після пережитого це цілком природно. Заспокойся.

Пальці Відьми ввіп'ялися в кору дерева. Вона й досі не бачила обличчя того дівчиська — тільки міцні руки й темну маківку із зібраним у хвостики волоссям. Чи варто сприймати її серйозно, а чи це кульбабова пухинка, яку помилково закинув сюди вітер? От побачити б її обличчя, тоді стане зрозуміло.

Але марно Відьма витягала шию, визираючи з-за стовбура, бо дівчисько постійно відверталось.

— Гроза насувається, і то швидко, — через новий порив вітру голос дівчинки звучав напружено. Вона говорила гортанно, наче людина, яка щосили намагається стримати сльози. — Я знаю, що таке грози. Вони як угатять!

— Тут ми в безпеці, — нагадав Бляшаний Лісоруб.

— Певно, що ні, — заперечила дівчинка. — Це дерево — найвища тутешня точка. Якщо блискавка вдарить, то саме сюди. — Вона пригорнула до себе собача. — Ми ж наче бачили повітку там, на узбіччі? Гайда! Солом'янику, тебе блискавка спалить першим! Ну ж бо!

Вона схопилася на ноги, доволі незугарно, варто зауважити, і її супутники помчали за нею, охоплені все дужчою панікою.

А коли впали перші важкі краплі дощу, Відьма нарешті побачила... ні, не обличчя дівчиська, а його черевички. Ті самі, які належали її сестрі. Вони сяяли навіть у загусаючому надвечір'ї. Сяяли, наче золоті діаманти, наче кривавий бурштин, наче кілкі зірки.

Якби ж то Відьма відразу помітила черевички, то взагалі не стала б слухати всіх тих балачок. Але дівчинка сиділа так, що ноги її були сховані під спідничкою. Аж тепер Відьма згадала про нагальну свою потребу. Ці черевички мали дістатися їй! Хіба ж вона недостатньо пережила, хіба ж не *заслужила* на них? Якби ж то Відьма могла, вона б ринула на дівчисько з неба й силоміць зірвала черевички із цих нахабних ножиськ.

Але негода, від якої подорожні дедалі швидше тікали Дорогою із Жовтої Цегли, для Відьми була ще небезпечнішою, ніж для принесеного смерчем дівчиська й ніж для опудала, яке могло зайнятися від блискавки. Відьма не могла ризикувати в таку жахливу, таку моторошну вільгу. Натомість вона забилася між оголених коренів чорної верби, де жодна крапля води їй не загрожувала, і вирішила перечекати негоду.

Вона ще своє матиме. Так завжди було. Виснажливий політичний клімат Країни Оз зламав її, змордував, змучив — Відьма скидалася на насіння, надто висушене, щоби пустити коріння. Але прокляття, певна річ, лежало на Країні Оз, а не на ній самій. Хоча Країна Оз зламала її життя, хіба ж не вона водночас подавала їй неймовірні можливості?

Подорожні наживали п'ятами? Ну й нехай собі. Відьма вміла чекати. Вони ще зустрінуться.